

Találkozások

Már régen lezárult a karácsonyi ünnepkör. Február 2-án, Jézus bemutatásának ünnepén gondolataink mégis a gyermek Jézushoz vezetnek vissza. A mózesi törvény szerint 40 nap volt a tisztulás ideje. Ekkor vitték fel a gyermeket Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, s mint minden elsőszülött fiút, az Úrnak szenteljék.

A 40 napos gyermekkel a templomban találkozott Simeon, az agg főpap. Karjába vette őt. Elbocsátását kérte tőle e földi életből. Simeonban, az ószövetségi főpap személyében, az emberiség hivatalos képviselője találkozott a Megváltóval. A Lévi törzséből származó zsidó főpap a Melkizedek rendje szerinti örök főpappal, aki az egész emberiségért egyetemes áldozatra jött.

Más volt ez a találkozás, mint azok, amelyekről karácsonykor emlékeztünk meg. Ott a pásztorok és a bölcsek csupán saját személyüket képviselték. Legfeljebb jelképei voltak annak, hogy Jézus a puszta egyszerű embereihez éppen úgy eljött, mint a tudomány bölcseihez. A kétkezi munkás szegényekhez éppen úgy, mint a városokat, népeket kormányzó vezetőkhöz, királyokhoz. Jelképei annak, amit az Írás évtizedekkel később így fogalmazott meg:

„Nincs személyválogatás az Istennél” (vö. Róm 2,11).

Az Úr találkozása Simeonnal széles távlatokat nyitott meg. Az egész emberiség, az emberi nem minden tagja találkozhatott és találkozhat ma is Krisztussal.

Az evangéliumok számos találkozást beszélnek el: vigasztalásra szoruló, bűnös és beteg, tanulni vágyó, igazságkereső és érdeklődő. Kétkedő, sőt ellenséges érzelmű emberek is Jézus közelébe kerülhettek.

Volt, aki tudatosan kereste vele a találkozást. Ezek közül némelyek állandóan vele maradtak. Mások alkalomszerűen, esetleg véletlenül futottak össze vele. A találkozások hatása alól azonban senki sem tudta kivonni magát. Hosszú időre, gyakran egész életre szóló élményt jelentett az emberek számára.

Jól példázza a Jézussal való találkozás jelentőségét Zakeus története. Ő tudatosan kereste Jézust, de csupán a kíváncsiság vezette. Amikor viszont szemtől szemben állt vele, pillanatok alatt óriási változáson ment keresztül. A vámosok feje, a pénzért élő ember, aki attól sem riadt vissza, hogy gazdagságát mások megkárosítása árán növelje, egyszerre átalakult. Jézus elé állt, és kijelentette:

„Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakit valamiben megcsaltam, négyszer annyit adok helyette” (Lk 19,8).

Új emberré vált. Levetette magáról a régit, hibáival, kapzsiságával, anyagiasságával együtt. Jézus is megállapította róla:

„Ma üdvösség köszöntött erre a házra, hiszen ő is Ábrahám fia” (Lk 19,9).

Nemcsak a kortársaknak nyitotta meg az Úr bemutatásának eseménye a találkozás lehetőségét, hanem számunkra is adva van a rendszeres alkalom, hogy együtt lehessünk Jézussal. Ő mondta:

„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok köztük” (Mt 18,20).

E jézusi kijelentés a templomi, liturgikus közösség fontosságára hívja fel a figyelmün-



ket. A liturgiában találkozhatunk a velünk együtt imádkozó Jézussal, aki a felolvasott szentírási szavakban és az egyház élő igehirdetésében minket tanít. Aki érettünk önként feláldozta magát.

Ha Zakeus nyitottságával veszünk részt ezeken az együttléteken, akkor megnyílik számunkra is a lehetősége annak, hogy mi is bűnbánatra ébredjünk Jézus közelében. Bennünk is olyan hatást eredményez, mely nyomán kijelenti a Mester: ma üdvösség köszöntött erre az emberre.

Húshagyó vasárnap evangéliuma is a találkozást, mégpedig a legfontosabbat, a végsőt állítja elé: az utolsó ítélet eseményét, melyet Szent Máté evangélista könyvében így ír le: „Amikor eljön dicsőségében az Emberfia és vele minden angyal, helyet foglal főséges trónján. Elébe gyűlnek mind a nemzetek, ő pedig különválasztja őket egymástól, ahogy a pásztor különválasztja a juhokat a kosoktól. A juhokat jobbjára állítja, a kosokat pedig baljára. Aztán így szól a király a jobbján állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot! Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. Nem volt ruhám, és felruháztatok. Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek. Erre megkérdezik az igazak: Uram, mikor láttunk éhesen, hogy enned adtunk volna, vagy szomjasan, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk idegenként, hogy befogadtunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy meglátogathattunk volna? A király így fe-

lel: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek. Ezután a balján állókhoz is szól: Távozzatok színem elől, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készült. Mert éhes voltam, s nem adtatok ennem. Szomjas voltam, s nem adtatok innom. Idegen voltam, s nem fogadtatok be. Nem volt ruhám, s nem ruháztatok fel. Beteg és fogoly voltam, s nem jöttetek el meglátogatni. Ekkor ezek is megkérdezik: Uram, mikor láttunk éhesen vagy szomjasan, idegenként vagy ruhátlanul, betegen vagy börtönben, s nem voltunk szolgálatodra? Erre majd ezt feleli: Bizony mondom nektek, amit a legkisebbek valamelyikével nem tettetek, velem nem tettétek. Ezek örök büntetésre mennek, az igazak meg örök életre.” (Mt 25,31-46)

Lényegében minden liturgiában azért imádkozunk, hogy akkor, a félelmetes ítélszék előtt jó feleletet adhassunk. Hogy azon a végső találkozáson felénk is szóljon Krisztus: „Gyertek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot.”

Minden találkozás Krisztussal e végső találkozás felé mutat. Amikor a hónap elején, a február 2-i ünnepen az „első” találkozás előtt állunk, figyelmünk már a végsőre irányul, abban a reményben, hogy e végső találkozás egy örök együttlét küszöbe lesz. Kezdet mindazok számára, akik megszerzik maguknak az Atya áldottai kitüntetését Isten kegyelme és földi életünk magatartása által.

BENEY ZSUZSA

Gyertya-szentelő

*Biztosan jár az imbolygó hajóban
gyertyák hulló gyöngyei közt, a külső
sötét mérhetetlen árnyai mélyén,
lángok zizegő zajában, időtlen
idejében a fénylő pillanatnak,
amikor – gyermek maga is – a gyermek
sorsát viszi két törekeny kezében.
Gyertyák hulló könnyei közt a gyermek
biztosan jár az imbolygó hajóban.
Karjaiban a cseppnyi test a lángok
éveiben, a föld alatti árnyak
rácsai között érik a halálra.
Végtelen tengerén a fájdalomnak
lobog árva gyertyaszál, és a fényben,
gyermek-szívében eszméli a titkot,
amit nem értett az angyal szavában:
hogy „áldott vagy az asszonyok között”.*



„Igazából nem az a kérdés, hogy én hiszek-e Istenben, hanem az, hogy ő hisz-e bennünk! Karácsony, a megtestesülés, Jézus Krisztus nyilvános tevékenységei, nagypéntek, a húsvéti feltámadás, pünkösd, mind-mind arról szól, hogy a Szentháromság hisz az emberben, bízik keze alkotásában! Istenünk tudja, hogy képesek leszünk megtanulni a szeretet parancsát, felnőni oda, hogy vele egy asztalhoz üljünk!”

Böjte Csaba